

Nr 6.

Ankom till riksdagens kansli den 14 april kl. 2 e. m.

Andra kammarens fjärde tillfälliga utskotts utlåtande, nr 6, i anledning av väckt motion angående utfärdande av bestämmelser om skyldighet för vederbörande att vid införsel i avlöning m. m. lämna kvitto å indrivna medel.

I en inom andra kammaren väckt och till dess fjärde tillfälliga utskott hänvisad motion, nr 185, har herr *Nordström* i Kramfors m. fl. hemställt, "att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utfärdandet av sådana bestämmelser i fråga om införsel i avlöning, pension eller livränta, att vederbörande skattebetalare erhåller kvitto på erlagda utskylder".

Beträffande motiveringen får utskottet hänvisa till motionen.

Utskottet har i vederbörlig ordning inhämtat yttranden över motionen från överståthållarämbetet för skatteärenden samt länsstyrelserna i Stockholms och Västernorrlands län samt dessutom berett Svenska landskommunernas förbund och Svenska Arbetsgivareföreningen tillfälle att inkomma med yttrande. De inkomna yttrandena finnas såsom bilaga fogade till detta utlåtande.

Yttranden.

Enligt gällande bestämmelser åligger det utmättningsman eller exekutionsbiträde att utfärda kvitto å de belopp, som inbetalats av arbetsgivare, som enligt lagen om införsel innehållit medel för gäldande av oguldna utskylder. Indrivningskvitto skall däremot ej lämnas införselgäldenären. Denne skall i stället av arbetsgivaren erhålla kvitto på innehållet belopp. Detta kvitto torde oftast bestå i en anteckning å avlöningskuvert att så och så mycket innehållits för skatt. Någon uppgift om vilken skatt det innehållna beloppet avser eller hur mycket som erlagts och hur mycket som återstår att erlägga lämnas icke och kan heller icke i många fall lämnas, enär arbetsgivaren ofta icke vet vilken skatt införseln avser.

Utskottet.

Enligt det av uppördssakkunniga avgivna betänkandet (Statens offentliga utredningar 1938:46) föreslås, att arbetsgivaren skall utfärda särskilt kvitto, som är avsett att inläggas i avlöningskuvertet. Någon specifikation utöver vad som nu förekommer är emellertid enligt lämnad uppgift icke avsedd skola lämnas.

Enligt utskottets mening är det ett rimligt krav, att den skattskyldige skall erhålla kvitto på erlagda utskylder, som åtminstone utvisar när viss skatt till fullo betalats. Bl. a. med hänsyn till den kommunala rösträtten bör den skatt-

skyldige ha möjlighet att konstatera, om för dylik rösträtts erhållande nödig skattebetalning fullgjorts. Utskottet delar emellertid den i yttrandena framförda åsikten att arbetsgivarna icke rimligen kunna ytterligare betungas med utfärdandet av dylika kvitton, och dessutom torde de sakna möjlighet att göra det i åtskilliga fall. Det torde i stället få ankomma på indrivningsmyndigheterna att utfärda kvitton i den mån sådana kunna anses erforderliga. Huruvida detta skall anses vara fallet vid varje delbetalning torde få bero på närmare överväganden, men då en skatt slutbetalts synes den skattskyldige böra erhålla underrättelse härom genom att slutkvitto tillställs honom.

Hela uppbördssystemet torde emellertid inom en snar framtid, förmodligen redan nästa år, komma att bli föremål för riksdagens behandling. Utskottet förutsätter, att vid den pågående bearbetningen av det av särskilda sakkunniga framlagda förslaget till nytt uppbördsreglemente jämväl den i motionen berörda frågan kommer att uppmärksammas. Under sådana omständigheter synes det utskottet, som om någon särskild skrivelse ej skulle vara erforderlig, utan får utskottet hemställa,

att motionen nr 185 ej måtte till någon andra kammarens åtgärd föranleda.

Stockholm den 14 april 1939.

På utskottets vägnar:

KARL MÄLER.

Närvarande: herrar *Mäler*, *Eriksson* i Frägsta, *Larsson* i Julita, *Johansson* i Mysinge, *Johansson* i Öckerö, fru *Björck*, herrar *Nilsson* i Norrlångträsk, *Jacobson*, *Onsjö* och *Nolin*.

Bil. 1.

I anledning av bilagda till mig för yttrande överlämnade remisshandlingar får jag härmed värdsamt anföra följande.

Enligt 6 § i restindrivningsförelagningen skall — med undantag för medel, som redovisas över indrivningsförelagningens tjänstepostgirokonton — särskilt kvitto (indrivningskvitto) utfärdas å alla medel, som uppbäras enligt nämnda förelagning. Vidare stadgas, att indrivningskvittot vid betalningstillfället skall lämnas till den, som erlagt beloppet eller, där så ej kan ske såsom då beloppet översänts med posten, tillställas honom i tjänstebrev, och skall annat kvitto än indrivningskvitto ej vara gällande. Det är således till den betalande, vare sig han är gäldenär, ombud för denne eller annan person, som för gäldenärens räkning fullgör betalningen, kvittot skall lämnas. Vid införelse skall alltså indrivningskvittot lämnas till arbetsgivaren, och åligger det denne att tillse, att han erhåller vederbörligt kvitto vid äventyr, att betalningen eljest ej kan åberopas mot det allmänna.

Ovan angivna bestämmelser om indrivningskvitto utesluter emellertid icke att även införelsegäldenären vid löneavdraget skall erhålla kvitto å det belopp, som innehållits till gäldande av oguldna utskylder. I 21 § 6 p. införelselagen föreskrives skyldighet för arbetsgivaren att varje gång avlöning utbetalas lämna gäldenären skriftligt intyg om vad av avlöningen må hava innehållits. Ifrågavarande stadgande tillkom genom en lagändring den 3 april 1925. Av förarbetena till lagen framgår att skyldighet att lämna sådant intyg förutsättes åvila arbetsgivaren utan att den anställde därom gör framställning. Att skyldighet föreligger för arbetsgivaren att självmant lämna intyg framgår jämväl otvetydigt av lagens formulering. Givetvis är bestämmelsen om intyg att fatta så, att därmed åsyftats ett säkerställande av den anställdes rätt i så måtto att han alltid skulle erhålla kvitto på vad som innehållits och för vilken skuld detta skett. Ett kvitto fyller, som bekant, syftemålet att vara ett bevismedel om fullgjord betalningsprestation och måste självfallet på den grund innehålla för identifiering av skulden erforderliga uppgifter.

Motionärerna synas förmena att arbetsgivarna ej äro skyldiga att giva några specificerade individuella kvitton för det som innehålls, utan endast behöva anteckna det avdragna beloppet å avlöningskuvertet. En dylik uppfattning torde emellertid, efter vad ovan framhållits, vara oriktig. Genom 1925 års ändring av införelselagen föreskrevs just en sådan skyldighet. Dock kan icke bestridas att arbetsgivarna i stor utsträckning underlåta att utfärda föreskrivna intyg rörande innehållna belopp. I de flesta fall inskränka de sig till att endast å avlöningskuverten anteckna "skatt kr.". Särskilt på de stora arbetsplatserna torde detta förfaringssätt vara ytterst vanligt. Då anmärkning å detta förfaringssätt framställt, har emellertid från arbetsgivarehåll invänts, att en utförligare kvittens vore obehövlig, enär det av indrivningsmyndigheten efter fullgjord betalning utfärdade och arbetsgivaren tillställda indrivningskvittot i regel överlämnades till den skattskyldige. I Stockholm, där indrivningskvitto alltid utfärdas — även på medel, som redovisas över postgiro — låter sig ett dylikt förfaringssätt väl tillämpas utan olägenhet

för den anställda. Däremot kan denna regel icke uppehållas på de orter, där särskilt indrivningskvitto icke utfärdas på medel, som redovisas över postgiro.

Det vill emellertid synas som om frågan om kvitto vid införselbeslutets tillämpning innefattade ett ämne, varmed indrivningsmyndigheten icke gärna kan taga befattning. Av praktiska skäl torde vara ogörligt för denna myndighet att övervaka, att den skattskyldige erhåller behörigt kvitto varje gång avdrag göres på lönen; av samma skäl torde det ej heller låta sig göra att ålägga utmätningsmannen att utfärda och tillställa den anställda dylikt kvitto.

Då i 21 § 6 p. införsellagen redan finnes föreskrift för arbetsgivaren att lämna intyg om, vad som innehållits, lär det närmast åvila den skattskyldige att själv tillse, det han verkligen erhåller ett fullt tillfredsställande intyg. Med de möjligheter, som arbetarna numera hava att genom sina organisationer tillvarataga sina intressen, torde frågan säkerligen lätt kunna lösas genom överenskommelse med arbetsgivarna. I varje fall synes genom ytterligare lagstiftning i ämnet föga vara att vinna. Den enda tänkbara ändringen till det bättre skulle i så fall vara att — till undanröjande av allt missförstånd angående stadgandets rätta innebörd — ordet "intyg" utbyttes mot "kvitto" och att tillika intoges en bestämmelse att kvittot måste innehålla, förutom beloppet, jämväl uppgift om vilken skatt därmed avsåges.

Stockholm i överståthållarämbetets för skatteärenden uppbördsintendents-expedition den 23 februari 1939.

ALARIK LUNDBERG.

Bil. 2.

Till Riksdagens andra kammares fjärde tillfälliga utskott.

Genom kungl. finansdepartementets remissresolution den 3 februari 1939 har länsstyrelsen anmodats att avgiva och till utskottet inkomma med yttrande över en i andra kammaren av herr Nordström i Kramfors m. fl. väckt motion angående utfärdande av bestämmelser om skyldighet för vederbörande att vid införsel i avlöning m. m. lämna kvitto å indrivna medel.

Med anledning härav får länsstyrelsen, som inhämtat yttranden i ärendet från landsfiskalerna i Solna, Gustavsbergs och Tumba distrikt, anföra följande.

Enligt 21 § 1) i lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta skall — där ej utmätningsmans kännedom om gäldenärens förhållanden gör sådant obehövt eller eljest särskilda omständigheter föranleda undantag — gäldenären genom tjänstebrev eller annorledes underrättas om att indrivning påkallats och att han, därest han har något att invända mot införsel eller att andraga beträffande de bestämmelser, som vid beviljande av införsel böra meddelas, äger att inom viss kort tid muntligen eller skriftligen avgiva yttrande. Enligt punkt 6 i samma § är arbetsgivare pliktig att varje gång avlöning utbetalas lämna gäldenären skriftligt intyg om vad av löningen må hava innehållits.

Har gäldenären mottagit sådan underrättelse, som ovan sagts, torde det icke behöva möta någon svårighet att med tillhjälp därav och av omförmälda intyg från arbetsgivaren öva nöjaktig kontroll i de avseenden, motionärerna beröra. En annan sak är, huruvida de i motionen omförmälda anteckningarna å avlöningskurverten kunna vara av beskaffenhet att fylla lagens fordringar på sådant intyg, som arbetsgivaren är pliktig lämna gäldenären. Härom kan länsstyrelsen givetvis icke på grundval av tillgängligt material uttala sig. Huru härmed än må förhålla sig, kvarstår emellertid, att samma kontrollmöjligheter icke föreligga vare sig i det fall att underrättelse enligt 21 § 1) icke expedierats till gäldenären eller i det fall att arbetsgivaren icke lämnat föreskrivet intyg om å avlöningen verkställt avdrag. Den brist, som härvidlag vidlåder kontrollmöjligheterna, synes icke lämpligen kunna effektivt avhjälpas annorledes än genom sådan ändring av gällande bestämmelser, att gäldenären alltid erhåller skriftlig underrättelse om själva införselbeslutet och att arbetsgivaren kan genom vitesföreläggande tillförbindas att lämna intyg av lagenlig beskaffenhet.

Motionärerna synas visserligen tänka sig frågans lösning genom åläggande för arbetsgivarna att utfärda fullständiga kvitton. Frånsett att arbetsgivaren redan nu såsom mellanhand mellan löntagarna och det allmänna ålagts tämligen vidsträckta skyldigheter, som icke utan tvingande skäl böra utsträckas, torde det emellertid icke vara tillrädligt att legalisera andra kvitton å erlagda utskylder än de för utmätningsman eller exekutionsbiträde föreskrivna, med särskilda kontrollföreskrifter omgärdade indrivningskvittona.

Måhända kunna emellertid de skattskyldigas intressen anses bliva tillräckligt tillgodosedda genom åtgärder av mindre omfattning än i det föregående antytts. Länsstyrelsen vill sålunda ifrågasätta, om det icke vore nog med att utmätningsman respektive exekutionsbiträde ålades att efter mottagande av arbetsgivares redovisning till den skattskyldige översända specificerat kvitto å genom införseln uttagna utskylder, varvid gällande indrivningskvitto borde komma till användning. Med ledning även av de tidigare mottagna debetsedlarna erhöle den skattskyldige sålunda möjlighet att kontrollera, att han icke erlagt för mycket.

En sådan anordning skulle stå i viss överensstämmelse med 1936 års uppördssakkunnigas förslag. Detta innefattar nämligen skyldighet för vederbörande utmätningsman eller exekutionsbiträde att utfärda indrivningskvitto icke blott — såsom nu gäller — för kontant influtna utskylder utan även för över tjänstepostgiro redovisade belopp. Sistnämnda redovisningssätt torde vara det vanligast förekommande vid införsel.

Stockholm å landskontoret den 16 mars 1939.

KARL LEVINSON.

Alarik Wigert.

Bil. 3.

Till Riksdagens andra kammarens fjärde tillfälliga utskott.

Jämlikt remiss den 3 februari 1939 får länsstyrelsen avgiva utlåtande i anledning av en inom andra kammaren av hr Nordström m. fl. väckt motion, nr 185, angående skyldighet att vid införsel i avlöning lämna kvitto å indrivna medel.

Enligt 6 § 1 mom. restindrivningsförelöningen skall utmättningsman eller exekutionsbiträde å medel, som han uppbär enligt nämnda förelöning, utfärda särskilt kvitto (indrivningskvitto), dock att, där medel erläggas genom insättning å hans tjänstepostgirokonto, indrivningskvitto icke skall utfärdas. Därest arbets-, pensions- eller livräntegivare vid införsel erlägger medel, som innehållits från flera skattskyldiga, må ett indrivningskvitto å sammanlagda beloppet utfärdas. Förelöningen om att särskilt indrivningskvitto i dessa fall icke skall utfärdas till varje skattskyldig har sin grund däri, att indrivningskvittona äro avsedda att möjliggöra kontroll över de medel, indrivningsmyndigheterna kontant emottagit. De utskivas å nummerade blanketter, tillhandahållna av riksräkenskapsverket, varvid samtidigt kopior av kvittona erhållas. Kopior, som få kvarsitta i kvittoblocken, tjäna sedermera till bevis om vilka belopp, vederbörande kontant emottagit. Därest indrivningskvitton skulle utfärdas jämväl å andra än kontant mottagna medel, skulle kvittona icke längre kunna tjäna som kontroll över den kontanta uppörden.

Anförda bestämmelser medföra, såsom i motionen påtalats, att envar skattskyldig icke kommer att erhålla ett av indrivningsmyndighet utfärdat kvitto å utskylder, som indrivits genom införsel.

Enligt 21 § i lagen om införsel i avlöning etc. åligger det emellertid arbetsgivare att varje gång avlöning utbetalas lämna gäldenären skriftligt intyg om vad av löningen till följd av införsel må hava innehållits. Denna skyldighet fullgöres dock i regel allenast på så sätt, att å avlöningskuvert antecknas "avgår för utskylder kronor 20:—" eller dylikt. Då indrivningen av en viss utskyldspost i regel sker genom införsel vid ett flertal avlöningstillfällen, erhåller den skattskyldige intet annat bevis om utskyldernas erläggande än ett antal avlöningskuvert med ovan antydda anteckningar. Dessa angiva emellertid icke närmare vilka utskylder, som erlagts, och det är givetvis svårt och obekvämt för den skattskyldige att allenast med hjälp av avlöningskuverten följa utskyldernas indrivning och i förekommande fall styrka utskylders erläggande. Närmare förelöningar om sättet för fullgörandet av arbetsgivarens intygsskyldighet äro icke meddelade och påföljd för underlåtenhet är icke stadgad.

Den i motionen antydda risken för skattskyldig att på grund av arbetsgivarens insolvens nödgas erlagga sina utskylder dubbelt torde emellertid få anses obetydlig med hänsyn till förelöning i 21 § i lagen om införsel, att gäldenär ej skall häfta för innehållet belopp, som på grund av arbetsgivarens obestånd icke kan utfås hos denne.

Då det får anses vara angeläget för de skattskyldiga att å utskylder, indrivna genom införsel, erhålla tydliga och klara kvitton, finner länsstyrelsen det önskvärt, att frågan om meddelande av bestämmelser med angivna syfte upptages till övervägande. Dylika bestämmelser kunna gå ut på antingen en

utvidgning och precisering av arbetsgivarens skyldighet att lämna intyg om innehållna belopp jämte stadgande av straffpåföljd för underlåtenhet härutinnan eller oek införande av skyldighet för indrivningsmyndigheterna att på lämpligt sätt meddela kvitto jämväl å utskylder, som uttagits genom införsel. Då arbetsgivarnas åligganden enligt införsellagen redan nu måste anses vara betungande, torde utökning av dessa åligganden om möjligt böra undvikas. Vidare får det anses önskvärt, att de skattskyldige efter utskylders erläggande erhålla ett av myndighet — och sålunda icke av enskild arbetsgivare — utfärdat kvitto eller bevis. Stadgande av skyldighet för indrivningsmyndigheterna att i lämplig ordning meddela kvitto eller bevis i de fall, som i motionen avses, måste emellertid utformas på sådant sätt, att icke möjligheterna till kontroll över indrivningsmyndigheternas medelsförvaltning äventyras.

Förevarande spørsmål har berörts i en av riksräkenskapsverket år 1932 av trycket utgiven "redogörelse för innebörden av de ändrade bestämmelser rörande utnämningmäns med fleras medelsförvaltning, som meddelats genom Kungl. Maj:ts beslut den 13 november 1931 m. m.". Däri har förutsetts, att gällande bestämmelser skulle komma att medföra vissa olägenheter för de skattskyldiga, i samband varmed uttalats, att arbetsgivarna lämpligen kunde meddela de skattskyldiga bevis om utskyldernas erläggande å de meddelade införselbesluten eller å transumt därav. Uttrycklig föreskrift härom har icke funnits. Erfarenheten har givit vid handen, att den lämnade anvisningen icke efterkomits, sannolikt emedan arbetsgivarna funnit densamma alltför betungande.

Med hänsyn till det samband, som enligt vad ovan anförts råder mellan förevarande ämne och vissa andra detaljer i indrivningsväsendet, synes det vara lämpligt, att frågan om meddelande av bestämmelser för en ändamålsenlig lösning av förevarande spørsmål upptages till övervägande i samband med det av 1936 års uppborrdskommitté avgivna förslaget till omorganisation av uppborrdsväsendet och folkbokföringen m. m.

Härnösand i landskontoret den 21 mars 1939.

På länsstyrelsens vägnar:

Gunnar Ingemarsson.

Hilding Björne.

Bil. 4.

Till Riksdagens andra kammares fjärde tillfälliga utskott.

Sedan Svenska landskommunernas förbund genom remiss den 2 februari 1939 beretts tillfälle att avgiva yttrande i anledning av en av Axel Nordström i Kramfors m. fl. inom kammaren väckt motion, nr 185, angående utfärdande av bestämmelser om skyldighet för vederbörande att vid införsel i avlöning med mera lämna kvitto å indrivna medel, får förbundets styrelse härmed anföra följande.

De författningsföreskrifter, vilka äro att tillämpa i förevarande avseende, återfinnas dels i 31 § 5) och 6) i lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta, dels oek i 6 § 1 mom. i restindrivningsförordningen.

Av bestämmelserna i införsellagen framgår, att, då det är fråga om införsel till gäldande av oguldna utskylder eller allmänna avgifter, arbetsgivaren är pliktig att, varje gång avlöning utbetalas, lämna gäldenären skriftligt intyg om vad av löningen må hava innehållits. För den del av utskylderna eller avgifterna, som motsvaras av innehållet belopp, skall gäldenären ej vidare häfta, ändå att på grund av arbetsgivarens obestånd det innehållna icke kan utfås av denne.

Indrivningskvitto å det av arbetsgivaren innehållna och sedermera till vederbörande utmättningsman inlevererade skattebeloppet tillställs den, som erlagt beloppet, alltså arbetsgivaren, men icke arbetaren.

Den nyssnämnda skyldigheten för arbetsgivaren att vid utbetalning av avlöning lämna intyg om vad därav må hava innehållits torde inom industrin i regel fullgöras på det sättet att anteckning om förhållandet sker å de avlöningskuvert, uti vilka avlöningen lämnas till arbetaren. Vid jämförelse av dessa anteckningar med de arbetaren förut tillställda debetsedlarna torde arbetaren i allmänhet kunna vinna erforderlig kontroll rörande avdragets berättigande. Att arbetaren ofta icke förvarar avlöningskuvertet och därigenom förlorar de å detsamma gjorda anteckningarna torde vara något, som icke kan botas genom lagstiftning utan bättre genom upplysning.

Fall kunna återigen förekomma, då det för arbetaren kan vara svårt att även om han har avlöningskuverten och debetsedlarna i behåll, vinna full klarhet uti, huru mycket som av lönen innehållits för gäldande av olika resterande skatter. Arbetsgivaren är nämligen icke enligt stadgandet i 21 § 6) i införsellagen skyldig att i det däri omförmälda intyget giva en fullständig uppgift för vilka ändamål de särskilda beloppen innehållits. Det torde icke kunna förnekas, att ett krav om ändring i detta avseende i viss mån måste anses berättigat. Den nu förefintliga bristen skulle kunna elimineras genom ett tillägg till sistberörda stadgande.

På grund av vad sålunda anförts får styrelsen för sin del anföra, att det visserligen enligt styrelsens mening kan sättas ifråga, huruvida det kan anses så synnerligen påkallat, att författningsändring sker i förevarande avseende, men att styrelsen icke vill avstyrka sådan ändring, om den kan bidra till ändamålsenligare tillämpning av författningen.

Stockholm den 24 februari 1939.

Styrelsen för Svenska Landskommunernas Förbund.

ANDERS RÅSTOCK.

/ J. A. Zander.

Bil. 5.

Till Riksdagens andra kammarens fjärde tillfälliga utskott.

Genom skrivelse, som den 3 februari 1939 kommit Svenska Arbetsgivareföreningen tillhanda, har föreningen beretts tillfälle att avgiva yttrande över en i riksdagens andra kammare väckt motion (n:r 185) angående utfärdande av

bestämmelser om skyldighet att vid införsel i avlöning lämna kvitto å indrivna medel. Föreningen får i anledning härav anföra följande.

Lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta innehöll enligt dess ursprungliga lydelse bestämmelser endast om införsel för underhållsbidrag till barn och vissa andra i 1 § angivna personer. Genom lagen den 31 december 1918 gjordes införsellagen med vissa undantag och tillägg tillämplig även å det fall att någon häftar för oguldna utskylder eller allmänna avgifter. Bestämmelse härom meddelades i en till införsellagen fogad ny paragraf, 21 §.

På grund av motioner till 1924 års riksdag om vissa ändringar i införsellagen anhöll riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t "att Kungl. Maj:t ville låta verkställa utredning, huruvida och i vad mån lagen den 14 juni 1917 om införsel i lön, pension eller livränta tarvar omarbetning eller komplettering i syfte att, utan äventyrande av lagens effektivitet, större trygghet vinnes för att den, hos vilken införsel beviljats, ej kommer att sakna medel till underhåll för sig själv eller för make och oförsörjda barn eller adoptivbarn, som icke av honom åtnjuta underhållsbidrag, ävensom vidtagna de åtgärder och i den mån sådant är erforderligt för riksdagen framlägga de förslag, vartill utredningen kan giva anledning".

I över riksdagens framställning avgivna utlåtanden framhölls bl. a. angelägenheten av att skattskyldig, som genom meddelad införsel i hans avlöning erlagt honom påförda utskylder, icke nödgades att på grund av arbetsgivarens insolvens och därav följande oförmåga att tillhandahålla utmätningssmannen innehåll belopp ännu en gång erlægga beloppet ifråga. Landsorganisationen hemställde, att i lagen infördes bestämmelser om att arbetsgivaren skulle vara skyldig att lämna löntagaren kvitto å innehållna medel, och att dessa kvitton skulle gälla som bevis för erlagd skatt till det belopp, det utvisade. Därest arbetsgivaren försattes i konkurs eller av annan anledning ej kunde redovisa innehållna löner, skulle löntagaren anses ha fullgjort sina betalningar så långt detta genom kvitton kunde styrkas.

Vid behandling under 1925 års riksdag av de föreslagna ändringarna i införsellagen framhöll departementschefen, att någon bestämmelse om vem, som skulle bära risken av arbetsgivarens insolvens ej funnes i lagen. Då införsel liksom utmätning vore ett sätt att tvångsvis indriva en fordran, läser fordringen icke kunna anses betald, förrän vad som innehållits verkligen kommit borgenären till godo. Arbetsgivarens insolvens ginge därför ut över den underhållsskyldige eller gäldenären. Vid införsel för skatter eller allmänna avgifter kunde detta emellertid ej anses överensstämma med billighet. Enligt departementschefens mening borde det därför stadgas, att vad som innehållits för utskylder eller allmänna avgifter skall anses såsom inbetalt å utskylderna eller avgifterna. Departementschefen anförde vidare: "Infördes en dylik bestämmelse, syntes gäldenären även böra erhålla bevis om, att beloppet innehållits och att sålunda avbetalning verkställts. För närvarande är arbetsgivaren icke skyldig att lämna något kvitto på vad som innehållits. Enligt vad jag erfarit lära dock åtminstone ett par större arbetsgivare i Stockholm lämna dylikt kvitto. Denna praxis synes böra lagfästas. Införes t. ex. tryckta blanketter, å vilka endast namn och belopp ifyllas, läser icke en dylik bestämmelse kunna åsamka arbetsgivarna allt för mycket besvär. . . För den skattskyldige kommer omfördälda kvitto tillika att i viss mån ersätta den underrättelse om införselbeloppet, som vid införsel för underhållsbidrag skall meddelas den underhållsskyldiga."

I enlighet med departementschefens uttalanden erhöll 21 § införsellagen sin nuvarande lydelse, enligt vilken i mom. 6 stadgas, att "arbetsgivaren vare pliktig att varje gång avlöning utbetalas lämna gäldenären skriftligt intyg om vad av löningen må hava innehållits". Utöver bestämmelsen att sådant intyg skall vara skriftligt intogs emellertid ej stadgande om särskild form för avgivande av detsamma.

Framställningen ovan giver vid handen, att den av motionärerna efterlysta skyldigheten att avgiva "individuella" kvitton å innehållet lönebelopp redan är i lag föreskriven samt att ifrågavarande lagbestämmelse tillkommit just i syfte att undanröja de av motionärerna angivna olägenheterna. Utrymme för ytterligare stadgande om skyldighet för arbetsgivaren att lämna kvitto förefinnes ej. Huruvida vederbörande uppbördsmyndighet kan åta sig att till den skattskyldige avgiva särskilt slutkvitto undandraget sig föreningens bedömande. Det skriftliga intyg, som arbetsgivaren sålunda enligt lagen är skyldig att lämna är uppenbarligen gällande mot uppbördsmyndigheten såsom bevis å erlagd skatt vare sig detsamma lämnas på särskild blankett eller genom anteckning å avlöningskuvertet. Det torde under sådana omständigheter icke vara något orimligt krav att den, mot vilken en införselätgård vidtagits, förvarar ifrågavarande intyg om storleken av det innehållna beloppet för att därigenom kunna trygga sig mot förnyade krav vid oförmåga från arbetsgivarens sida att inleverera de innehållna medlen. Därest arbetarna, såsom motionärerna påstå, "givetvis" icke betrakta avlöningskuverten som skattekvitton och därför underlåta att förvara desamma, synes lämpligen vederbörande fackliga organisation böra upplysa dem om de risker, som de härigenom utsätta sig för.

Föreningen vill i detta sammanhang påpeka, att 1936 års uppbördskommitté i det betänkande med förslag till omorganisation av uppbördsväsendet och folkbokföringen m. m., som avgivits den 31 oktober 1938, utan särskild motivering föreslagit, att till 21 § i införsellagen skulle göras följande tillägg: "Blankett till intyg, som i 6) omförmåles, skall utan kostnad tillhandahållas arbetsgivaren av utmätningsmannen". Den av motionärerna väckta frågan har sålunda upptagits i ett större sammanhang, och det synes med hänsyn härtill önskvärt att en omprövning av ifrågavarande lagbestämmelser i allt fall får anstå för att i sinom tid upptagas i samband med behandling av uppbördskommittéens förslag till omorganisation av uppbördsväsendet i dess helhet.

Föreningen får med stöd av det sagda anhålla, att utskottet måtte avstyrka den remitterade motionen.

Stockholm den 20 mars 1939.

Svenska arbetsgivareföreningen.

IVAR O. LARSON.